סתם, שבוע של קיץ

חברה שלי, אם לילד בבית־הספר וילדה בגן חיפשה עוזרת־מטפלת שתגור איתם. היא פירסמה מודעה בעיתון וחיכתה למבול של טלפונים. כולם יודעים שיש אבטלה. טילפנו 10־12 נשים. חלקן התעניינו במישרה, שאלו כמה משלמים ואמרו שהן תתקשרנה שוב. שתיים אמרו שהרבה מדרגות (לחברתי אין מעלית) לא מתאים להן. שלוש קבעו שהן תבוא לפגישה.

אחת אמרה שהיא רוצה סוף־שבוע ארוך, כלומר מיום חמישי אחרי הצהריים ועד ליום שני לפני הצהריים, כי מישפחתה גרה רחוק.

השנייה אמרה שהיא מוכנה לטפל בילדים ולבשל, אבל היא לא מוכנה לעשות עבודות־בית קשות, כי „היא לא עוזרת בנשמתה".

השלישית אמרה שהיא מוכנה לקבל את העבודה, אבל לא בפחות מ־1500 שקלים.

חברתי נשארה, בינתיים, ללא מטפלת לילדים. מה שהיא מציעה זה מגורים, כלכלה ו־1000־1200 שקלים לחודש.

בינתיים היא החליטה לחפש פולניה או אנגליה או פיליפינית. אני, לעומת זאת, נתקפתי במחשבות מרגיזות על האבטלה.

● ● ●

לא יודעת איפה אתם גרים, אבל במקום שבו אני גרה מרגישים כמו בניו־יורק. כל כמה דקות פולחת סירנה אדירת־רצ'בלים את האוויר הלח של תל־אביב. ככה מהבוקר מוקדם ועד השעות המאוד־מאוחרות של הלילה. לפעמים זה אמבולנס, לפעמים זו מכונית־מישטרה, שעושה רעש נוראי בדרכה למקום דחוף, אבל באמצע הדרך היא עוצרת איזה מכונית ובודקת לנהג את הרישיונות.

קשה להתרגל לסירנות הללו, אבל אתם יודעים, ביטחון — מילת־הפלא הזאת.

עכשיו אני קוראת אצל אמנון קפליוק, זה ש„ירד" למוסקווה, שהוא התלווה לסיור מישטרתי רוסי. השוטרים סיפרו לו שמכוניות־המישטרה אינן צופרות אצלם, „כדי שלא למתוח את עצבי התושבים."

ואתם חשבתם שקומוניזם זה דבר רע.

● ● ●

כחצי־שעה־שעה לפני שהאורחים באים תכינו נס־קפה, קצת יותר חזק מן הרגיל ותכניסו אותו לתוך צינצנת־זכוכית. שימו בתוך המקפיא. אחרי שעה, כשהאורחים באים וחם להם והם הרוסים מהמרגות, תעבירו את הדבר הרבע־קפוא הזה לתוך כוסות גבוהות ותוסיפו כמות נדיבה של קצפת. בוז לכולסטרול! קדימה החיים הטובים!

● ● ●

פגשתי שווייצית אחת שבאה לטייל בישראל ונתקלה בי. דיברנו קצת. היא סיפרה לי שבשווייץ כבר 120 שנה (בערך) הם לא ראו מילחמה.

אם אי־פעם אמרתי למישהו שאני לא יודעת מה זאת קינאה — דעו לכם ששיקרתי בגדול.

הבת־דודה מאמריקה טילפנה ואמרה שאם אני לא אומרת לה מה להביא לילדים היא לא תבוא לישראל ולא תבקר אותנו. אז שאלתי את הילדים מה הם רוצים והם אמרו שהם רוצים נעלי־ספורט מיוחדות. כשהבת־דודה טילפנה שוב ולחצה, אמרתי לה.

עכשיו היא בארץ, והילדים מאושרים, כי קיבלו את הנעליים המבוקשות. אבל תוך כדי שיחה על המחירים

בנות „מנגו" מחלקות חתימות
בני ה־11 מאוהבים נואשות

בארצות־הברית נודע לי שנעליים כאלה עולות שם 130 דולר, ורציתי למות מבושה.

מה שאני הייתי חושבת על מישהו שהיה מבקש ממני מתנה ב־130 דולר, יותר טוב שלא תדעו.

● ● ●

עיריית תל־אביב, זו שעשתה השנה 36 מיליון שקל מדוחות־החנייה שלנו, הורידה את התמיכה הקטנה שהיא תמכה באירוע דו־חורשי שקוראים לו „בוקר באך", והוא מתקיים כל שבת שנייה בחמאם ביפו, וכל מי שמגיע אליו ממשיך להאמין בעתיד המולדת.

ומי הציל את אחד האירועים התרבותיים היפים בעיר, באמצעות תמיכה כספית? כמובן, נתיבי־אוויר אוסטריים, דווקא.

אני לא יודעת כמה האוסטרים אנטי־שמים, אבל בטח פחות מעיריית תל־אביב.

● ● ●

מישהו מכר את הדולפינריום בתל־אביב ומישהו אחר קנה אותו. אני מאוד מתפלאה שרשות שמורות הטבע או מוסיאון הארץ לא קנו את האתר הזה, שהוא מיוחד במינו בכל העולם.

תראו לי עוד מקום שבו בנו מיבנה ממש על שפת־הים, וכל החנויות שלו ובתי־הקפה שבו פונים דווקא למיגרשי־החנייה, ולא אל הים הפתוח.

● ● ●

יודע־דבר־אחד (קברניט של ג'מבו) אמר לי שאחת מחנויות הדיוטי־פרי הכי נחמדות והכי זולות בעולם נמצאת בנמל־התעופה כיפלב'יק. כן ברייקיוויק, איסלנד, אלא איפה?

במיוחד עבור מי שלא איכפת להם ללכת רחוק כדי להשיג בזול.

● ● ●

אילו הייתי מספרת לכם שאני פוחדת פחד־מוות שמא יהיו שוב בחירות, כי הפעם אין לי שום מושג עבור מי להצביע — הייתם מאמינים לי?

ידעתי שלא.

● ● ●

כל החברים שלי „מתים" בזמן האחרון על השר אריה דרעי ואומרים כמה שהוא חכם ונהדר.

אלוהים, איך שהכל יחסי.

● ● ●

ילדה בת 16 לא הצליחה להוציא את ערשת־המגע מן העין. לקח אותה אבא שלה באמצע הלילה לבית־חולים איכילוב, ושם ביקש מאיזה רופא לעזור לילדה. הרופא אמר שקודם כל האבא ישלם בקופה 70 שקלים, ואחר־כך יעזרו לילדה.

לא מוגזם קצת?

● ● ●

דן בן־אמוץ סיפר לדודו אלהרר ודודו אלהרר סיפר לבעלי ובעלי סיפר לכל החברים שלנו, שהכי טוב בקיץ זה כוס ארוכה ובה רבע ערק, שלושה־רבעים של מיץ שקרים (קונים בשוק הכרמל ובשוק מחנה־יהודה) וכמה עלי־נענע.

לא טעמתי, אבל הבחורים עושים תנועות של טעים מאוד.

● ● ●

לא יכולתי להאמין למראה עיני, אז ירדתי לטיילת ובדקתי. אכן הכסאות הלבנים הללו, הפזורים על הטיילת, אינם מחוברים לריצפה, ובכל זאת לא גונבים אותם. לפחות שלוש פעמים כיפקי־הי.

● ● ●

בני בן ה־11 מאוהב קשות בבלונדית של שלישיית מנגו, בגלל זה הוא לקח ממני 11 שקלים וקנה לעצמו את „יומנגו", יומן־דנוער שעליו תמונה של שלוש הבנות.

בין עמודי היומן יש אינפורמציה מעניינת וגם אימרות נחמדות מאוד. הנה כמה: „קל להסתיר שנאה, קשה להסתיר אהבה, אך אי־אפשר להסתיר אדישות!"

„ילדות: הגיל הנפלא, שבו כל מה שאתה צריך כדי להוריד במישקל — זה להתרחץ!"

„מציאות נוצרה למען חסרי־הדימיון."

„ההבדל בין נער לגבר: מחיר הצעצועים שלהם."

„אני משאיר את הבעיות שלי בבית־הספר. בבית יש לי סט נוסף."

„מי שמבין שהוא טיפש אינו טיפש כפי שהוא חושב."

השחורה והבלונדית, מה ההבדל?

אלי דסה, העולם הזה

השחורה והבלונדית בפעולה
„אין להן דאגות לכן הן משחקות כל היום משחקים..."

מה שבכל זאת עושה את החיים שלי כל־כך יפים ונעימים, בימים אלה של אינתיפאדה, אבטלה, לחות וחופש גדול, הן שתי המתוקות האלה המקבלות את פני כשאני מגיעה הביתה, כאילו הייתי מלכת־אנגליה פלוס תוספות.

אין להן דאגות, ולכן יש להן זמן לשחק כל היום מישחקים. בינן לבין עצמן, עם הילדים, עם הגבר של המישפחה וקצת איתי. הן באות, מטפסות על המיכנסיים או על השימלה ומתיישבות לנו על הכתף, מלטפות לנו את הצוואר, מיללות קלות, רצות אחרינו בכל הבית, קופצות כמו קופים קטנים ממקום למקום. שום דבר בעולם לא יוציא מהמישפחה שלי כל־כך הרבה חיוכים כמו שתי הבובות הללו.

הבעייה היא שבשום אופן אי־אפשר להבדיל ביניהן בעין בלתי... (המילה הזאת), ומפני שקוראים לאחת מהן בר־אבא ולשנייה מושונוב, הוחלט שמושונוב היא בלונדית. נו, ועכשיו אין שום בעייה להבדיל בין השחורה לבלונדית. צריך קצת קומונסנס והכל בא על מקומו בשלום.

תסתכלו בהן קצת. אמרו לי שזה אפילו מוריד את לחץ־הדם לאנשים עצבניים.